

allerhøjeste Grad, at det skal være nødvendigt at løse det ved en særlig Lov. Jeg synes, at er der noget, der hører hjemme i en Lov, hvor vi sætter et nyt Princip ind for den kommunale Ejendomsbeskatning, saa er det just en Bestemmelse som den i § 3, 3die Stykke, der er forsøgt stemt ud.

Hvis Venstre vil have Æren for dette Lovforslags Form, maa det ogsaa tage Ansvar for, at det paa flere Punkter ikke helt kommer til at virke efter sin Hensigt. De to Ting, Ære og Ansvar, kan ikke skillen ad. Nu mener jeg ikke, at vi her skal strides om Æren. Jeg ved meget vel, at der indenfor Venstre er flere Medlemmer, der har gjort et godt og dygtigt Arbejde for at naa det bedst mulige Resultat, og jeg tror ikke, jeg gaar nogen for nær ved at nævne som en af disse Venstres ærede Ordførere, Hr. Pinholt. Men jeg ved ogsaa, at ved Siden af disse Medlemmer indenfor Venstre, der har gjort et godt Arbejde for at naa det bedst mulige Resultat, er der andre, som til det sidste har brugt ethvert til Raadighed staaende Middel for overhovedet at hindre et Resultat. Det har jo ikke været skjult for nogen, at Venstre har haft indre Vanskeligheder i denne Sag, og det kan derfor kun glæde os, der i flere Aar har ønsket gennemført et Lovforslag om kommunal Grundskyld, at det er lykkedes Grundskyldvennerne indenfor Venstre at faa saa mange med, at Lovforslaget nu er sikret ikke alene her, men ogsaa i det andet høje Ting. Naar det er lykkedes, undervurderer jeg ikke disse Mænds Indflydelse indenfor deres Parti, men jeg tror dog ogsaa, at naar der i Aar har blæst en anden Vind fra den Kant, skyldes det i ikke ringere Grad noget andet: den Stemning, der er vokset op ude omkring i Landet, og som mere og mere har vendt sig imod Ejendomsskylden som Skattegrundlag.

Der har været talt en Del om Ejendomsskyldskatten, ikke mindst, fordi det konservative Folkeparti har stillet et Forslag, hvorefter denne Skat skulde bevares, og der har været talt meget om dette Forslag. Det ærede Medlem Hr. Fibiger har talt om Fantasivurderinger i Modsætning til de Vurderinger, der fandt Sted, naar en Ejendom skulde ansættes til Ejendomsskyld. Efter min Mening er netop det Grundlag, hvorefter en Ejendomsskyldvurdering skal foretages, det, der gør, at Ejendomsskylden er et meget daarligt Skattegrundlag. Bestemmelsen om, at en Ejendoms Værdi skal sættes efter dens Værdi i Handel og Vandel, vil uvægerligt medføre, at alle de mindre Ejendomme, efter hvilke der er stærk

Efterspørgsel, vil komme højere op i Værdi end de store, efter hvilke der næsten ingen Efterspørgsel er. Det er da ogsaa tydeligt at se af Ejendomsskyldvurderingernes Højde, at saaledes er Forholdet. Det er de store Ejendomme, der stiger mindst, og de smaa Ejendomme, der stiger stærkest, særlig i en Periøde, hvor der er økonomiske Vanskeligheder af samme Art som dem, vi lever under nu. Formanden for Over-Skyldraadet Professor Bentzon skal jo have sagt, at Ejendomsskylden var en Skat paa Husmændenes Sved. Professoren kunde godt have tilføjet, at det ogsaa er en Skat paa Byungdommens Sparepenge og Lyst til at opføre egne Hjem. Det er ganske givet, at Ejendomsskylden maa virke saaledes, at det er de store Ejendomme, der kommer til at betale for lidt, og de smaa Ejendomme, der kommer til at betale for meget. Det ærede Medlem Hr. Fibiger har ogsaa talt meget om det gamle noget forslidte Udtryk „lige Skat paa lige Jord“. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem Hr. Fibiger vilde tiltræde et Forslag, som kunde føre til, at baade smaa og store Ejendomme kom til at betale forholdsvis lige meget i Skat, det var mere værd end det at paastaa: Jeg er Tilhænger af lige Skat paa lige Jord. Skal der være nogen Mening i det Slagord, skal det ogsaa kunne virke saadan, at Skatten bliver lige, hvad enten en Mand har et stort eller et lille Stykke af Danmark.

Ejendomsskyldens Karakter hindrer de enkelte i at foretage Forbedringer; den Mand, som bygger sin Gaard om, skal betale mere i Skat, den Mand, der her i København paa en god Grund har liggende en daarlig Beboelsejendom, og som ombygger denne, gør den større, gør den moderne, i det hele taget gør en god samfundsnyttig Gerning af samme Karakter som den Mand, der ude paa Landet bygger sin Gaard om, han skal straffes derfor, saa længe vi lever under Ejendomsskyldsprincippet, han skal betale en større Skat af fast Ejendom. Og den, der dyrker sin Jord godt, bringer den i høj Kultur og altsaa ogsaa gør en god og samfundsnyttig Gerning — straks kommer Ejendomsskyldvurderingsmændene og siger: denne Ejendom er nu mere værd i Handel og Vandel, og derfor skal Ejendomsskylden sættes højere. Det samme er Tilfældet med dem herinde i den store By, som har en lille Parcel i en af Landkommunerne udenfor Byen; gaar de hen og opfører et Hus derude, er med til at afhjælpe Bolignøden — straks er Ejendomsskyldsprincippet der: I skal betale mere i Skat. Derfor har vi